

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Ivony Šubrtové a JUDr. Martiny Küchlerové Ph.D., ve věci

žalobkyně: **MUDr. E. H.**
zastoupena Mgr. Adamem Biňovcem, advokátem
se sídlem Bykoš 41, 267 01 Králův Dvůr - Bykoš

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

za účasti: **1. CETIN a. s.**
se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9 - Libeň
2. J. M.

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. ledna 2022, č. j. KUKHK - 10485/UP/2021 (Pes),

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Jičín (dále také jen „Stavební úřad“) ze dne 9. 12. 2020, č. j. MuJc/2020/26262/SU/SuJ, a toto rozhodnutí potvrdil. Stavební úřad jím ve společném územním a stavebním řízení podle § 94p zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „stavební zákon“), schválil stavební záměr na přístavbu stávajícího rodinného domu se souvisejícími objekty, odstranění hospodářské části domu a samostatného objektu stodoly, Jičín, Dvorce XA (dále také jen „Stavba“ nebo „Stavební záměr“) na v rozhodnutí specifikovaných pozemcích x, jejímž stavebníkem je pan H. M.. (dále také jen „Stavebník“).
2. Krajský soud k tomu dodává, že všechny nemovitosti označené v tomto rozsudku se nacházejí v katastrálním území xx, nebude tedy již tento údaj z důvodu úspornosti u označení jednotlivých nemovitostí uvádět.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně úvodem vytkla rozhodnutím správních orgánů obou stupňů, že jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a vnitřní rozpornost.
4. Dále předeslala, že v rozhodnutí Stavebního úřadu je Stavebník označen pouze jménem a příjmením, nikoliv datem narození, což dle ní v kontextu § 3019 občanského zákoníku vede k tomu, že Stavebníka „nelze zjistit“.
5. Následně vytkla žalovanému, že postupoval v odvolacím řízení v rozporu s principem dvojinstančnosti správního (stavebního) řízení, neboť umožnil Stavebníkovi provést úpravy projektové dokumentace tak, že došlo k faktické změně Stavby, aniž by účastníci měli možnost uplatňovat k této pozměněné stavbě svá vyjádření a námítky.
6. Dále namítla, že správní orgány nezjistily skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly dány důvodné pochybnosti, přičemž této povinnosti se nemohly zprostit jen proto, že v daném rozsahu nebyl tento stav konkrétně namítán některým z účastníků ve formě procesně projednatelné námítky.
7. Žalobkyně se rovněž ohradila proti tomu, aby stavební úřad, ať již prvostupňový či odvolací, určoval, jaké námítky může v postavení účastníka řízení uplatňovat. Její námitka týkající se vzájemných odstupů staveb a souladu povolované Stavby s technickými normami i obecně závaznými právními předpisy uplatněná v průběhu stavebního řízení představuje zcela standardní realizaci jejích procesních práv.
8. Žalobkyně v návaznosti na to konkrétně namítla nedostatečné vyřešení požárně nebezpečných prostor Stavby. Pokud jde o obklad dřevěnými palubkami, kde je v projektu uváděno prkenné bednění štítu a části SV stěny v tloušťce 19 mm, zde je sice na str. 7 relevantní části projektu uváděno, že se nejedná o částečně požárně otevřenou plochu, ale relevantní výpočet tvořící podklad pro tento závěr je proveden chybně. Množství uvolněného tepla, které představuje základní hodnotící kritérium pro učinění takového závěru, se počítá na základě objemové hmotnosti dřeva, která se ve výpočtových tabulkách uvádí 500 až 600 kg/m³ podle typu dřeva, a nikoli v projektu uváděných 400 kg/m³. Požárně nebezpečný prostor tak reálně zasahuje na sousední

pozemek ve vlastnictví žalobkyně p. č. XB. Zcela požárně uzavřená plocha je toliko obvodová stěna druhu DP1 (z cihelného zdiva), která má vnější povrch z výrobků třídy reakce na oheň B až D (dřevěný obklad), přičemž množství uvolněného tepla podle čl. 8.4.5 ČSN 73 0802 je nejvýše 150 MJ/m². Množství tepla se určí podle čl. 8.4.7 ČSN 73 0802 z rovnice: $Q = M * H$, kde M je hmotnost v kg a H je výhřevnost v MJ/kg. Hmotnost M se stanoví: z tloušťky obkladu v metrech * objemová hmotnost v kg/m³, přičemž objemovou hmotnost dřeva lze určit podle tab. G.2 ČSN 730804, která je v této tabulce stanovena na 500 až 600 kg/m³. Výhřevnost H se stanoví z tab. 1 ČSN 73 0824, která je v této tabulce stanovena na 17 až 20 MJ/kg podle druhu dřeva. Výpočet uvolněného tepla pro dřevěné obložení tloušťky 19 mm: $Q = M_i * H_i = 9,5 * 17 = 161,5$ MJ/m², kde $M_i = 0,019 * 500 = 9,5$ kg (tloušťka obkladu nejvýše 19 mm = 0,019 m, objemová hmotnost uvažováno minimální 500 kg/m³), a výhřevnost uvažována minimální $H_i = 17$ MJ/kg. Správní orgány obou stupňů tuto námitku dle žalobkyně zcela přešly bez jejího věcného vypořádání.

9. Žalovaný se rovněž neměl vypořádat s doplněním projektové dokumentace provedeným v průběhu odvolacího řízení ve vztahu k Stavebníkem předloženým závazným stanoviskům. A to nejen z hlediska intertemporální jejich použitelnosti, kdy nejméně závazné stanovisko Městského úřadu Jičín, odboru územního plánování a rozvoje města ze dne 6. 5. 2019, č. j. MuJc/2019/12235/UP/BaL, pozbylo v průběhu řízení platnosti (neb bylo vydáno toliko na dobu dvou let), ale zejména z hlediska skutečnosti, že závazná stanoviska byla vydána pro odlišnou projektovou dokumentaci, než o které bylo žalovaným rozhodnuto, jak konstatuje ve svém závazném stanovisku ze dne 3. 5. 2021, č. j. KUKHK-12194/UP/2021 (HAV) odbor územního plánování a stavebního řádu Krajského úřadu Královéhradeckého kraje. Z tohoto závazného stanoviska přesně vyplývá, jaké rozdíly mezi použitou a předloženou dokumentací jsou, což žalovaný pominul, resp. s tímto sdělením nakládal selektivně a zcela jej desinterpretoval.
10. Rovněž nelze dle žalobkyně přehlédnout, že se žalovaný nevypořádal s otázkou včasnosti doplnění projektové dokumentace provedeného v odvolacím řízení zástupcem Stavebníka, kdy její čítokpis byl do spisu doplněn až dne 11. 10. 2021, přestože v elektronické podobě k tomu došlo již 29. 9. 2021. Lhůta pro potvrzení elektronického podání stanovena v § 37 odst. 4 správního řádu tak uplynula marně.
11. Zcela relevantní jsou dle žalobkyně i její námitky směřující proti nikoli řádnému vedení spisu ze strany správního orgánu prvního stupně dle § 17 správního řádu. To bylo dle ní zmatečné, absence či vady v soupisu spisu fakticky ovlivňují možnost účastníků realizovat svá procesní práva, zejm. včasné a srozumitelnou formou uplatňovat své námitky.
12. Zcela nedorěšená pak zůstala otázka ochrany zvláště chráněných druhů živočichů, konkrétně rorýsa obecného, kterého vzpomíná Stavební úřad ve svém rozhodnutí.
13. Žalobkyně proto navrhla rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný uvedl, že všechny identifikační znaky Stavebníka jsou uvedeny v závěru výrokové části rozhodnutí Stavebního úřadu, včetně data narození.
15. Popsal, že odvolací řízení bylo na základě žádosti Stavebníka podle § 64 odst. 2 správního řádu přerušeno, a to nejprve od 16. 6. 2021 do 31. 7. 2021, na základě druhé žádosti

Stavebník pak do 30. 9. 2021, vždy z důvodu Stavebníkem avizovaného zajištění podkladů pro doplnění odvolacího řízení, aniž by žalovanému bylo známo, jaké podklady považuje Stavebník za právně významné a vhodné k doplnění. Stavebník doplnil důkazy týkající se změny vlastnických práv k nemovitosti pod XC částí dokumentace s požárně bezpečnostním řešením stavby dne 29. 9. 2021 (elektronicky), čistopis části upravené projektové dokumentace s autorizačními razítky byl po poštovním doručení doplněn do spisu dne 11. 10. 2021. Žalovaný zdůraznil, že na posouzení věci neměla nová část projektové dokumentace žádný vliv. Jedinou změnou, kterou zjistil z doplněných podkladů, byl navržený průchod (dveře) v podkroví domu a dvě standardní střešní okna směrem k rybníku do zahrady Stavebníka. Tato drobná změna může být v budoucnu, pakliže na ní bude Stavebník trvat, ev. projednána v režimu změny stavby před jejím dokončením. V rámci odvolacího řízení tak nedošlo oproti společnému řízení vedenému Stavebním úřadem k žádné změně projektové dokumentace.

16. V další části vyjádření k žalobě se žalovaný věnoval závěrům závazného stanoviska Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 3. 5. 2021, č. j. KUKHK-12194/UP/2021 (Hav), v nichž upozornil, že orgán územního plánování při vydání závazného stanoviska dle § 96b stavebního zákona měl k dispozici jinou projektovou dokumentaci, než která byla předmětem stavebního řízení. Žalovaný ocitoval ty pasáže z odůvodnění svého rozhodnutí, kde se této otázce věnoval. Zdůraznil, že v dané věci došlo v kontextu celého souboru staveb k nepodstatné úpravě stavebního objektu SO 1, jak je popsáno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž se de facto jedná o úpravy v důsledku námitek účastníků, jímž chtěl Stavebník vyhovět. Právě na základě přezkoumání drobných úprav projektové dokumentace došly oba správní orgány k závěru, že není důvod k novému posouzení orgánem územního plánování, neboť daná Stavba je stále ve stejných plošných, výškových, účelových i architektonických dimenzích.
17. Pokud je o požárně bezpečnostní prostor, žalovaný uvedl, že žalobkyně v žalobě argumentuje výpočty a odkazy na ČSN, což v rámci odvolacích námitek ani námitek v řízení Stavebního úřadu v tomto rozsahu a podrobnosti neuplatňovala, a tudíž nemohly správní orgány obou stupňů uvedené vypořádat. Obecně vzato, požárně bezpečnostní řešení je povinnou součástí projektové dokumentace a za její správnost odpovídá autorizovaná osoba pro požární bezpečnost staveb, kterou je v tomto případě K. D., autorizovaný technik pro požární bezpečnost staveb, ČKAIT 0601431, který správnost vypracovaného požárně bezpečnostního řešení ověřil autorizačním razítkem. K předloženému požárně bezpečnostnímu řešení se vyjádřil příslušný dotčený orgán, kterým je Hasičský záchranný sbor Královéhradeckého kraje, jenž k tomuto řešení vydal dne 1. 8. 2019 souhlasné závazné stanovisko pod zn. HSHK – 3731-2/2019. Žalobkyně po dobu společného řízení v podáních ze dne 6. 3. 2020 a 20. 7. 2020, a v odvolacím řízení v odvolání samém ze dne 11. 1. 2021, a následně ve vyjádřeních ze dne 1. 6. 2021 a 8. 11. 2021, námitky ohledně výpočtů v požárně bezpečnostním řešení Stavby v žalobě uvedené neuplatňovala, zmiňovala jen nedodržení odstupů a s ním obecně zasažení jejího pozemku mimo jiné požárně nebezpečným prostorem, a to bez jakéhokoli odůvodnění. Žalovaný tak posoudil vzájemné odstupy staveb podle obecných požadavků na výstavbu ve smyslu vyhlášky č. 501/2006 Sb., a dle předloženého požárně bezpečnostního řešení ověřil, že požárně nebezpečný prostor dosahuje maximální vzdálenosti od SV fasády dané stavby do 1,76 m a tudíž na pozemek žalobkyně nezasahuje. Tato největší vzdálenost je

navíc spojena se stavebními otvory (okny) ve štítu 2.NP. Z důvodu, že žalobkyně výše uvedené nenamítala, nebyl tudíž dán relevantní důvod k přezkumu výše uvedeného závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje v rámci odvolacího řízení. V obecné rovině žalovaný uvedl, že objemové hmotnosti různých dřevin se liší, dělí se do skupin podle objemové hmotnosti sušiny, což od velmi lehkých do středně těžkých činí rozpětí od 400 do 700 kg/m³. Není důvod, proč zpochybňovat použité tabulkové hodnoty, neboť u vysušených obkladových palubek (např. vejmutovka, smrk, jedle) se běžně kolem ± 400 kg/m³ dosahuje.

18. Ve věci výskytu rorýse obecného uvedl Stavební úřad zcela všeobecné poučení, v němž mimo jiné upozornil Stavebníka na obecnou povinnost obstarat si v případě provádění zateplení, popřípadě dalších stavebních úprav jako jsou opravy střech, fasád apod. v období hnízdění rorýse obecného, tzn. od 20. 4. do 10. 8., výjimku příslušného orgánu ochrany přírody a krajiny podle § 65 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně nemůže dopředu předjímat, jakým způsobem a v jakém načasování budou jednotlivé fáze výstavby probíhat. Orgán ochrany přírody a krajiny (Městský úřad Jičín, odbor životního prostředí) vydal souhlasné závazné stanovisko dne 26. 6. 2019, v němž výskyt rorýse obecného v místě stavby neuvedl a v rámci přezkumu nadřízeným orgánem ochrany přírody a krajiny došlo k potvrzení tohoto závazného stanoviska.
19. Žalovaný navrhl proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení a repliky žalobkyně

20. Osoby zúčastněné na řízení ve věci písemné vyjádření nepodaly.
21. Žalobkyně v reakci na obsah vyjádření žalovaného k žalobě podala ještě repliku, jejíž podstatou však bylo zopakování některých argumentů uvedených v žalobě. Zdůraznila, že žalovaný v průběhu odvolacího řízení umožnil Stavebníkovi doplnit projektovou dokumentaci Stavby, což považuje za neakceptovatelné. Změny v projektové dokumentaci navíc na rozdíl od žalovaného nepovažovala za „drobné“. K řadě žalobních námitek se pak žalovaný nevyjádřil, např. k vzájemným odstupům staveb či k otázce podlažnosti dle § 2 písm. a) bod 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a územního plánu platného pro dané území.
22. V podání ze dne 30. 9. 2022 žalobkyně k věci ještě dodala, že kvůli změně Stavby a doplnění projektové dokumentace v odvolacím řízení nemohla ona ani ostatní účastníci řízení vůči této změně uplatnit námitky a připomínky tak, aby byly řádně přezkoumány formou dvoustupňového přezkumu. Svůj závět podpořila odkazem na obsah rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 36/2010-127.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání, protože s takovým postupem souhlasili výslovně jak žalobkyně, tak žalovaný. O věci usoudil následovně.
24. Na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
25. Připomíná rovněž, že dle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Ohledně této problematiky odkazuje na závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78: „... je třeba současně zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmito požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým

postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcová advokáta.“

26. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu; k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, 5 č. j. 7 Afs 104/2004-54, nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42.
27. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“*
28. A nyní již k vlastním žalobním námitkám.
29. Hned v úvodu žaloby namítla žalobkyně nepřezkoumatelnost žalovaného i prvoinstančního správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů a vnitřní rozpornost. Krajský soud poukazuje především na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, které stanovuje správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006 – 76). Šlo by tak o ni za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Institut nepřezkoumatelnosti rozhodnutí míří ze své podstaty na nejzávažnější pochybení správních orgánů, kdy rozhodnutí trpí takovými nedostatky, jež neumožňují seznat obsah napadeného rozhodnutí nebo jeho důvody, tedy věcně ho přezkoumat. To znamená, že se správní orgány v řízení například nezabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).

30. Tak tomu ale v případě žalobkyně nebylo. Správní orgány se věci věnovaly dostatečně. V odůvodnění obou správních rozhodnutí je reagováno na všechny jí vznesené relevantní námitky (viz str. 10 – 12 rozhodnutí Stavebního úřadu a str. 6 – 13 žalovaného rozhodnutí). O tom, že závěry správních orgánů obou stupňů byly pro žalobkyni srozumitelnými a pochopitelnými svědčí i fakt, že se k nim žalobkyně jak v odvolání, tak ve správní žalobě podrobně vyjadřovala a polemizovala s nimi. Více se k této problematice soud ještě vyjádří v souvislosti s přezkumem jednotlivých žalobních námitek.
31. Z obsahu rozhodnutí Stavebního úřadu krajský soud zjistil, že v návěti jeho výrokové části je Stavebník identifikován jménem, příjmením a adresou bydliště. Závěr výrokové části rozhodnutí pak tvoří seznam účastníků správního řízení. V něm je již Stavebník identifikován rovněž datem svého narození. Krajský soud tak nemůže přisvědčit žalobkyni v tom, že Stavebníka nelze v kontextu § 3019 občanského zákoníku „zjistit“. Naopak – uvedeným rozhodnutím byl Stavebník identifikován naprosto jednoznačně a dostatečně, k žádné záměně s jinou osobou nemůže dojít. Konkrétní možnost takové záměny ostatně nevznáší ani žalobkyně. Krajskému soudu tak není dost dobře jasné, proč žalobkyně tuto námitku vůbec vznáší, vždyť Stavebník je její soused, resp. vlastník sousedního domu, jeho osobu jistě musí velmi dobře znát. I kdyby výroková část rozhodnutí datum narození Stavebníka, co by jednoho z účastníků stavebního řízení, neobsahovala, jednalo by se o pochybení ryze formální, které by nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.
32. Dále se bude krajský soud zabývat problematikou změn v projektové dokumentaci, neboť s touto souvisí několik žalobních námitek. A zdůrazňuje, že jednak změn v projektové dokumentaci, ke kterým došlo v průběhu řízení před prvoinstančním správním orgánem (Stavebním úřadem), tak změn, které žalovanému předložil Stavebník v průběhu odvolacího řízení. Tyto dvě zcela rozdílné skutečnosti totiž žaloba v rámci své argumentace ne vždy zcela přehledně a jasně rozlišuje.
33. Není sporu o tom, že jedním z podkladů nutných pro schválení Stavebního záměru bylo také závazné stanovisko orgánu územního plánování dle § 96b stavebního zákona. Stavebník si tak ještě před zahájením stavebního řízení obstaral závazné stanovisko Městského úřadu Jičín, odboru územního plánování a rozvoje města, ze dne 6. 5. 2019, č. j. MuJc/2019/12235/UP/BaL, které Stavební záměr shledalo přípustným. A to za splnění podmínky, že bude umístěn a řešen v souladu s částmi předložené projektové dokumentace, které jsou přílohou tohoto závazného stanoviska.
34. Protože odvolání žalobkyně směřovalo mimo jiné i do obsahu tohoto závazného stanoviska, žalovaný coby odvolací orgán v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu vyžádal od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska potvrzení nebo změnu tohoto závazného stanoviska. Nadřízeným orgánem je Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, oddělení územního plánování (zatímco odvolacím správním orgánem je Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, oddělení stavebního řádu).
35. Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, oddělení územního plánování, vydal dne 3. 5. 2021 pod č. j. KUKHK-12184/UP/2021 (Hav) závazné stanovisko (dále také jen „Přezkumné závazné stanovisko“), kterým

závazné stanovisko Městského úřadu Jičín, odboru územního plánování a rozvoje města, ze dne 6. 5. 2019, č. j. MuJc/2019/12235/UP/BaL, potvrdil.

36. Závěrečnou část Přezkumného závazného stanoviska je však možno z pohledu soudu označit za nestandardní a to ve dvou směrech. Oddělení územního plánování příslušného odboru žalovaného totiž co by orgán územního plánování dospělo k závěru, že se v případě Stavebního záměru nejedná o přístavbu rodinného domu, ale o stavbu nového rodinného domu. A dále poukázalo na to, že projektová dokumentace, na základě níž Stavební úřad schválil Stavební záměr, se odlišuje od projektové dokumentace, která byla podkladem prvoinstančního orgánu územního plánování při vydávání závazného stanoviska dle § 96b stavebního zákona.
37. Pokud jde o první z uvedených otázek, tak tou se krajský soud nemusí a nemůže zabývat, protože této problematice se žádná ze žalobních námitek netýkala. Jenom stručně poznamenává, že uvedený závěr kolegů z oddělení územního plánování nezůstal v rozhodnutí žalovaného bez odezvy. Žalovaný na str. 12 a 13 napadeného rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vysvětlil, proč je nutné Stavební záměr považovat ve světle stavebněprávních předpisů za přístavbu rodinného domu a nikoliv za stavbu rodinného domu. Krajský soud opakuje, že proti tomuto závěru žalovaného žaloba nebrojila, s ohledem na zásadu dispozitivnosti řízení před správními soudy (viz shora) tedy zákonnost a správnost tohoto závěru přezkoumávat nemůže. Pouze na okraj poznamenává, že posouzení této otázky spadá výlučně do pravomoci stavebních úřadů, nikoliv orgánů územního plánování.
38. Pokud jde o odchylky v obsahu projektové dokumentace, na základě které Stavební úřad schválil Stavební záměr (dále také jen „Projektová dokumentace II.“), oproti projektové dokumentaci, která sloužila jak podklad orgánu územního plánování před vydáním jeho závazného stanoviska dle § 96b stavebního zákona (dále také jen „Projektová dokumentace I.“), tak této otázce se žalovaný podrobně věnoval na str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí. Na tyto jeho závěry v úplnosti krajský soud odkazuje a vyjímá z nich ty dle jeho názoru nejdůležitější.
39. Žalovaný nejprve provedl podrobný popis těchto odchylek. Dle Projektové dokumentace I. přístavba rodinného domu zahrnovala podélný vikýř s okny v části střešní konstrukce nad vjezdem do garáže. Jedná se o uliční fasádu, která směřuje k domu, který byl původně ve vlastnictví manželů N., kterým se toto řešení nelíbilo. V průběhu stavebního řízení proto Stavebník nechal vyhotovit Projektovou dokumentaci II., v níž je uvedený vikýř nahrazen prostými střešními okny, jež jsou (jak plyne i z Přezkumného závazného stanoviska) prvkem v místě obvyklým. Ze střešní roviny tak nevystupuje žádný architektonický prvek. Další odchylkou obsaženou v Projektové dokumentaci II. je drobná úprava stavebních otvorů (oken) rovněž v uliční fasádě, která mají oproti původní obyčejné dvoukřídlé verzi velikost o něco menší, prosté zasklení je nahrazeno okny s rastrem, taktéž dvoukřídlými, jež pohledově odpovídají staré vesnické zástavbě. Pokud pak šlo o orgánem územního plánování zmíněný rozdíl hmot, žalovaný uvedl, že ten spočívá v odstranění drobné přístavby směrem do dvora, kdy ten byl v Projektové dokumentaci II. vypuštěn a přístavba rodinného domu je navržena jednoduše v podélném půdorysu směrem k rybníku.
40. K tomu krajský soud uvádí, že tento odvolacím stavebním úřadem specifikovaný souhrn odchylek Projektové dokumentace II. od Projektové dokumentace I. odpovídá

skutečnosti, neboť snímky předmětných částí Stavebního záměru, navzájem se lišících, jsou součástí Přezkumného závazného stanoviska. Popis, rozsah a úplnost těchto odchylek nezpochybňovala ani žalobkyně v žalobě. Skutkový stav věci byl tedy v tomto směru zjištěn v souladu s požadavky vymezenými v § 3 správního řádu.

41. Na základě tohoto sumáře změn dospěl žalovaný k závěru, že tyto nemohou mít zásadní vliv na posouzení Stavebního záměru, jedná se o drobné odchylky v projektové dokumentaci, které nelze označit za její podstatnou změnu. Dodal, že takový postup bývá v praxi zcela běžný, neboť žádost o vydání závazného stanoviska se podává ještě před vlastním zahájením stavebního řízení spolu s prvotní projektovou dokumentací. Teprve po posouzení dotčenými orgány je možno dospět k závěrům o definitivní podobě Stavebního záměru. V důsledku toho dochází k nepatrným zásahům a úpravám projektové dokumentace, přičemž je to stavební úřad, kdo následně posoudí vliv těchto úprav s přihlédnutím k jejich rozsahu a s ohledem na možné ovlivnění ochrany veřejných zájmů, a rozhodne, zda je nutné opakované posouzení Stavebního záměru dotčenými orgány. Každý takový případ je nutno posuzovat individuálně.
42. S těmito závěry se krajský soud plně ztotožňuje. V souvislosti s tím odkazuje na ustanovení § 4 odst. 4 stavebního zákona, podle něhož dotčený orgán je vázán svým předchozím stanoviskem nebo závazným stanoviskem. Navazující stanoviska nebo navazující závazná stanoviska mohou dotčené orgány v téže věci uplatňovat pouze na základě nově zjištěných a doložených skutečností, které nemohly být uplatněny dříve a kterými se podstatně změnily podmínky, za kterých bylo původní stanovisko nebo závazné stanovisko vydáno, nebo skutečností vyplývajících z větší podrobnosti pořízené územně plánovací dokumentace nebo podkladů pro rozhodnutí nebo jiný úkon orgánu územního plánování nebo stavebního úřadu podle tohoto zákona, jinak se k nim nepřihlíží.
43. Dle názoru krajského soudu postupovaly stavební úřady v dané věci zákonným způsobem a správně, pokud po úpravě projektové dokumentace v rozsahu uvedených změn (viz shora), kdy tyto odchylky byly navíc vyvolány snahou Stavebníka vyjít vstříc námitkám jiných účastníků stavebního řízení a odstranit tak neuralgické body Stavebního záměru, posoudily tyto změny tak, že se nejedná o skutečnosti, kterými se podstatně změnily podmínky, za kterých bylo vydáno závazné stanovisko orgánu územního plánování. Nebylo tedy na místě požadovat po Stavebníkovi předložení nového závazného stanoviska orgánu územního plánování dle § 96b stavebního zákona po vypracování Projektové dokumentace II., přestože podkladem pro toto závazné stanovisko byla Projektová dokumentace I.
44. Ostatně - přestože v Přezkumném závazném stanovisku orgán územního plánování upozornil a specifikoval rozdíly mezi Projektovou dokumentací I. a Projektovou dokumentací II., ani on sám neuvedl, že by se jednalo o takové podstatné změny, které by potřebovaly vypracování nového závazného stanoviska orgánu územního plánování dle § 96b stavebního zákona vyvolávaly.
45. Dlužno ještě pro úplnost zdůraznit zásadu jednotnosti správního řízení. Tato zásada (mimo jiné) znamená, že řízení až do vydání rozhodnutí o řádném oprávněm prostředku představuje jeden celek, tedy totéž řízení zahrnuje jak řízení před správním orgánem prvního stupně, tak i odvolací řízení. Tato řízení se pojímají dohromady ve svém komplexu. Odvolací či rozkladový orgán může nahradit část odůvodnění orgánu prvního

- stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškokbrtnutí“ (popřípadě doplnit chybějící či strohá odůvodnění) podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
46. Žalobní tvrzení zpochybňující zákonnost a správnost postupu stavebních úřadů ohledně dané otázky tak krajský soud důvodnými neshledal.
47. Nesprávný je rovněž názor žalobkyně, že závazné stanovisko Městského úřadu Jičín, odboru územního plánování a rozvoje města, ze dne 6. 5. 2019, č. j. MuJc/2019/12235/UP/BaL, pozbylo platnosti, protože ta v něm byla vymezena na 2 roky od jeho vydání. Žalobkyně opomněla znění § 96b odst. 8 písm. a) stavebního zákona, podle něhož závazné stanovisko nepozbývá platnosti, bylo-li na základě žádosti podané v době jeho platnosti vydáno územní rozhodnutí, společné povolení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle jiného zákona a toto rozhodnutí nabylo právní moci. Tak se v posuzované věci nepochybně stalo.
48. Žalobkyně dále vytýkala žalovanému coby odvolacímu stavebnímu úřadu, že umožnil Stavebníkovi vypracovat a založit do správního spisu další změnu projektové dokumentace. S tou se účastníci řízení neměli možnost dostatečně obeznámit. Navíc při jejím předložení měl Stavebník postupovat v rozporu s ustanovením § 37 odst. 4 správního řádu.
49. K těmto námitkám se velmi přiléhavě vyjádřil žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, když pravdivost jeho tvrzení po skutkové stránce ověřil krajský soud ze správního spisu.
50. Po podání odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Stavebního úřadu a poté, co si žalovaný opatřil přezkumná závazná stanoviska dle § 149 odst. 4 správního řádu, sdělil účastníkům, že mají možnost se seznámit s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu (v návaznosti na jeho § 36 odst. 3). Této možnosti žalobkyně dne 26. 5. 2021 využila.
51. Téhož dne požádal Stavebník o přerušení odvolacího řízení na 2 měsíce z důvodu vstupu nového účastníka do řízení po manželech N.. Usnesením z 31. 5. 2021 žalovaný tomuto návrhu vyhověl a řízení přerušil do 31. 7. 2021. Dne 1. 6. 2021 podala žalobkyně vyjádření k podkladům. Dne 10. 8. 2021 žalovaný oznámil účastníkům řízení, že v něm pokračuje a opět jim stanovil lhůtu pro možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. V reakci na to dne 19. 8. 2021 Stavebník znovu požádal o přerušení řízení na 1 měsíc z důvodu doplnění projektové dokumentace a úpravy požárně bezpečnostního řešení Stavby. Této žádosti žalovaný znovu vyhověl a usnesením ze dne 24. 8. 2021 řízení znovu přerušil do 30. 9. 2021. Dne 29. 9. 2021 dodal Stavebník žalovanému v elektronické podobě změnu projektové dokumentace a požárně bezpečnostního řešení (dále také jen „Projektová dokumentace III.“). V písemné podobě se tak stalo 11. 10. 2021. Dne 19. 10. 2021 žalovaný oznamuje účastníkům pokračování v řízení a znovu jim dává lhůtu pro možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Této možnosti žalobkyně využila dne 27. 10. 2021. Dne 3. 11. 2021 pak na základě toho podává další vyjádření k podkladům. Dne 12. 1. 2022 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.
52. Co je nutné zdůraznit, je skutečnost, že vypracování Projektové dokumentace III. žalovaný po Stavebníkovi nevyžadoval, žádnou povinnost či lhůtu k jejímu předložení

mu nestanovil. Jednalo se ryze o dobrovolnou aktivitu Stavebníka, který chtěl s největší pravděpodobností úpravou projektové dokumentace vyhovět těm názorům obsaženým v Přezkumném závazném stanovisku, v nichž orgán územního plánování vyjádřil názor, že posuzovaný Stavební záměr nepředstavuje přístavbu rodinného domu, ale jedná se o stavbu rodinného domu (viz shora). Je tedy zcela irrelevantní, kdy přesně Stavebník jím avizovanou změnu v projektové dokumentaci žalovanému doručil, stejně tak je irrelevantní, jak dlouhý časový úsek uplynul mezi předložením Projektové dokumentace III. v elektronické podobě a písemné podobě.

53. Ještě důležitější ale je, že Projektová dokumentace III. nebyla vůbec předmětem rozhodování žalovaného, tedy ani předmětem napadeného rozhodnutí. Žalovaný posuzoval v odvolacím řízení Stavební záměr v jeho podobě schválené Stavebním úřadem, tedy v podobě dle Projektové dokumentace II. Projektová dokumentace III. prostě jenom byla Stavebníkem založena do správního spisu, nic víc; žádnou jinou relevanci tato skutečnost neměla. A jak správně dodal žalovaný ve vyjádření k žalobě, pokud by v budoucnu chtěl Stavebník Stavební záměr realizovat podle Projektové dokumentace III., musela by být tato změna projednána v režimu změny stavby před jejím dokončením. Jedná se tedy po skutkové stránce o zcela odlišnou situaci, než kterou posuzoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 36/2010-127, kterým žalobkyně argumentovala.
54. Bez ohledu na shora uvedené krajský soud ještě dodává, že odvolací orgán postupoval v odvolacím řízení zcela v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. I poté, co byly do správního spisu založeny podklady pro rozhodnutí věci irrelevantní (Projektová dokumentace III.), přesto umožnil účastníkům řízení se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim. Obou těchto možností žalobkyně využila. K žádnému dotčení jejích procesních práv v tomto směru tedy rozhodně nedošlo. V souvislosti s tím nedošlo ani k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení, tuto zásadu spojila žalobkyně s daným postupem žalovaného v odvolacím řízení zcela nepříhodně.
55. Žalobkyni nelze přisvědčit ani v tom, že jí stavební úřady určovaly, jaké námitky může coby účastník daného stavebního řízení uplatňovat a jaké nikoliv. Tento dojem nabyla v souvislosti s tou částí odůvodnění žalovaného rozhodnutí, kdy žalovaný reagoval na její odvolací výtku, že se Stavební úřad nedostatečně vypořádal s jejími námitkami, které vznesla v průběhu řízení (čtvrtý odstavec na str. 7 žalovaného rozhodnutí). Zde šlo konkrétně o výtku ve věci zastavenosti pozemku. Žalovaný s odkazem na ustanovení § 94n odst. 3 stavebního zákona, který vymezuje, jaké námitky může vznést účastník řízení dle § 94k písm. c) až e) téhož zákona, konstatoval, že tato námitka uvedený rámec již překračuje a žalobkyně se tak staví do role „univerzálního dohlázele“ nad zákonností postupu stavebního úřadu. Nicméně v následujících dvou odstavcích se danou problematikou přesto zabýval a objasnil, proč je námitka žalobkyně ohledně této otázky lichá. Proti zákonnosti a správnosti těchto závěrů pak žalobkyně v žalobě nebrojila.
56. Pokud jde o námitky týkající se souladu povolované Stavby s obecně závaznými právními předpisy, které žalobkyně vznášela v průběhu stavebního řízení, pak v žalobě uplatnila pouze námitku týkající se požárně bezpečnostního řešení, které dle jejího názoru bylo posouzeno chybně, protože bylo kalkulováno se špatnou objemovou hmotností dřeva. Požárně nebezpečný prostor Stavby podle ní zasahuje na její pozemek p. č. XB. Na podporu tohoto svého názoru provedla v žalobě určité výpočty.

57. Krajský soud ze správního spisu ověřil, že žalobkyně své námitky proti Stavebnímu projektu uplatnila v podáních ze dne 6. 3. 2020 a 20. 7. 2020, v odvolacím řízení pak v odvolání a v podáních ze dne 1. 6. 2021 a 8. 11. 2021. V těchto podáních sice namítala zásah požárně nebezpečného prostoru Stavby na své nemovitosti, ale ve zcela obecné rovině a povětšinou v návaznosti na námitky týkající se dodržení odstupových vzdáleností dle § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Konkrétně v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí uvedla, že „*v malé vzdálenosti od zamýšlené stavby se nacházejí stavby na pozemku v mém vlastnictví, konkrétně p. č. XD, které budou touto stavbou negativně ovlivněny a budou se nacházet v požárně nebezpečném prostoru.*“ Nic víc. Žalobkyně nikdy nekonkretizovala, proč že by požárně bezpečnostní řešení, které je povinnou součástí projektové dokumentace, a které v posuzované věci bylo vypracováno osobou k tomu povolnou, konkrétně K. D., autorizovaným technikem pro požární bezpečnost staveb, mělo být vadné, včetně výpočtů v něm obsažených.
58. Dále považuje krajský soud za podstatné to, že správnost tohoto autorizovanou osobou vypracovaného požárně bezpečnostního řešení Stavebního záměru posoudil podle § 31 odst. 1 písm. b) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů, příslušný orgán státního požárního dozoru podle § 26 odst. 2 písm. b) téhož zákona, a to Hasičský záchranný sbor Královéhradeckého kraje. Výsledkem této jeho činnosti je souhlasné závazné stanovisko k předmětnému požárně bezpečnostnímu řešení ze dne 1. 8. 2019, č. j. HSHK-3731-2/2019. Z obsahu jeho odůvodnění plyne, že podkladem bylo právě požárně bezpečnostní řešení vypracované zmíněnou autorizovanou osobu – K. D. v roce 2019, které je rovněž ve správním spise založeno.
59. Dle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány [srovnej ještě s § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona].
60. Dle § 149 odst. 7 věty první správního řádu jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.
61. Ze shora uvedeného znění odvolání žalobkyně, resp. té jeho části, která se týkala požárně bezpečnostního řešení Stavby, plyne, že odvolání žalobkyně proti obsahu shora citovaného závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje nesměřovalo. Ostatně proti tomuto závaznému stanovisku dotčeného orgánu nebrojí žalobkyně ani v žalobě. Přitom některá jiná závazná stanoviska dotčených orgánů žalobkyně v odvolání napadala (viz např. shora – závazné stanovisko orgánu územního plánování dle § 96b stavebního zákona). O této možnosti tedy měla povědomost.
62. Krajský soud tak musí přisvědčit žalovanému, že s ohledem na obsah odvolání žalobkyně (ale ani s ohledem na obsah jejích dalších podání v odvolacím řízení), nelze konstatovat, že by směřovalo proti obsahu daného závazného stanoviska. Žalovaný proto nepochybil, pokud nepostupoval dle citovaného ustanovení § 149 odst. 7 věty první správního řádu, tedy si nevyžádal potvrzení nebo změnu tohoto stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Pro opačný postup totiž nebyly splněny zákonné podmínky.

63. Žalobkyně jak v odvolání, tak i v žalobě, rozporuje toliko závěry požárně bezpečnostního řešení Stavebního záměru. Zákonost a správnost této části projektové dokumentace však ověřilo právě souhlasné závazné stanovisko k předmětnému požárně bezpečnostnímu řešení Hasičského záchranného sbor Královéhradeckého kraje ze dne 1. 8. 2019, č. j. HSHK-3731-2/2019.
64. Závěry tohoto souhlasného závazného stanoviska pak byly pro stavební úřady obou stupňů závazné, nebylo v jejich pravomoci je po odborné stránce přezkoumávat. Žalovaný se tak se shora uvedenou odvolací námitkou (jež byla velmi obecná) vypořádal v odpovídající míře obecnosti v pátém odstavci na str. 8 napadeného rozhodnutí. Učinil tak dle krajského soudu způsobem dostatečným, kdy akcentoval právě existenci a obsah předmětného souhlasného závazného stanoviska dotčeného orgánu státní správy na úseku požární ochrany.
65. Nadto nutno dodat, že v obecné rovině může být obsah projektové dokumentace zpochybněn pouze na základě relevantních a kvalifikovaných podkladů a závěrů. Z obsahu žaloby ovšem nelze dovodit, že by v ní provedené výpočty mezi takové závěry bylo možno zařadit, neboť není vůbec jasné, kým a na základě jakých informací a znalostí byly vypracovány. Těžko tedy mohou představovat kvalifikovaný závěr schopný zpochybnit či znevěrohodnit obsah požárně bezpečnostního řešení Stavby vypracovaný autorizovanou osobu. Ale jak už uvedl krajský soud shora, podstatný je zejména fakt, že zákonost a správnost této části projektové dokumentace byla ověřena dotčeným orgánem státní správy ve formě jeho souhlasného závazného stanoviska. Ani tuto žalobní námitku tedy krajský soud důvodnou neshledal.
66. Žalobkyně dále vytýkala Stavebnímu úřadu, že nevedl správní spis, jak mu ukládá § 17 správního řádu. Vedení spisu považovala za zmatečné, což mělo ovlivnit možnost účastníků realizovat svá práva, zejména včasné a srozumitelně uplatňovat své námitky. V čem ale mělo zmatečné vedení spisu přesně spočívat, žalobkyně v žalobě podrobněji nespecifikovala (obecně pouze zmínila „absence či vady v soupisu spisu etc.“). Stejně jako žalovaný, také krajský soud po seznámení se s obsahem správního spisu konstatuje, že jeho členění a obsah nepovažuje za nestandardní oproti jiným správním spisům jiných správních orgánů, se kterými se v praxi setkává. Žalobkyně také neuvedla, v čem konkrétně jí bylo znemožněno uplatnit včasné a řádné námitky ve společném řízení v důsledku chybného vedení spisu. Krajský soud již shora specifikoval, jaká podání žalobkyně v průběhu společného řízení učinila. Na obsah těchto podání pak Stavební úřad ve svém rozhodnutí reagoval, neshledal je nevčasnými či nesrozumitelnými. Žádné konkrétní dotčení procesních práv žalobkyně ve společném řízení z uvedeného důvodu tedy krajský soud neshledal.
67. Zcela irelevantní je námitka, že nedorěšena zůstala otázka ochrany zvláště chráněných druhů živočichů, konkrétně rorýse obecného. Velmi výstižně se k dané námitce vyjádřil ve vyjádření k žalobě žalovaný, na něž v tomto směru soud odkazuje. Tato pasáž prvoinstančního správního rozhodnutí (poslední tři odstavce na jeho str. 19) je obsažena v části „Poučení účastníků“. Nezakládá tedy žádná práva a povinnosti účastníků řízení. Stavební úřad v ní pouze poučil Stavebníka, jak má při realizaci stavby postupovat v součinnosti s orgány ochrany přírody ve smyslu § 65 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů. V souvislosti s tím poukázal zejména na problematiku hnízdění rorýse obecného. Tato však jinak vůbec nebyla předmětem daného stavebního řízení. Dlužno dodat, že dotčený orgán ochrany životního prostředí

(Městský úřad Jičín, odbor životního prostředí) ve svém závazném stanovisku ze dne 26. 9. 2019, č. j. MuJc/2019/16251/ZP/Hav, žádné podmínky pro realizaci Stavebního záměru v tomto směru nestanovil. Správnost a zákonnost tohoto závazného stanoviska potvrdil v odvolacím řízení postupem dle § 149 odst. 7 správního řádu svým závazným stanoviskem ze dne 15. 4. 2021, č. j. KUKHK-13356/ZP/2021, Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství.

68. Dle závěru repliky žalobkyně doručené krajskému soudu dne 16. 5. 2022 (viz shora) měla žaloba obsahovat také námitky k vzájemným odstupům staveb či k otázce podlažnosti dle § 2 písm. a) bod 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a územního plánu platného pro dané území. Ani při pečlivém posouzení obsahu žaloby v ní však krajský soud tyto námitky neobjevil.
69. Dle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení. Žalobkyně v žalobě uvedla, že se tak stalo 17. 1. 2022. Žaloba byla podána 17. 3. 2022, tedy včas, v zákonem stanovené lhůtě.
70. Dle § 71 odst. 2 in fine může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Replika žalobkyně však byla soudu doručena až po uplynutí této lhůty (16. 5. 2022). K námitkám v ní obsaženým, které ovšem nebyly uplatněny v žalobě, tak krajský soud přihlédnout nemohl.
71. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádnou z žalobou namítaných vad správního řízení, které předcházelo vydání prvoinstančního i druhoinstančního rozhodnutí, dle jeho názoru byla rozhodnutí vydána na základě náležitě zjištěného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu, správní orgány se nezpronevěřily žádné ze základních zásad činnosti správních orgánů vymezených v § 2 až § 8 správního řádu, obě rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem. Protože žádná ze žalobních námitek nebyla důvodná, krajskému soudu nezbylo, než žalobu zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

72. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec výkonu běžné úřední činnosti vznikly.
73. Náklady řízení nemohly být přiznány ani osobám zúčastněným na řízení. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v dané věci nenastala, ostatně osoby zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení ani nepožadovaly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 13. prosince 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu